

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Biserke Kalauz, predsjednice vijeća, Mire Kovačić i Dijana Vidović, članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatske banke za obnovu i razvitak, Z., koju zastupa opunomoćenica B. B., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. D., odvjetnica u Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 11. ožujka 2020.

p r e s u d i o j e

I Odbija se zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/19-01/874, urbroj: 401-01/05-20-3 od 8. siječnja 2020.

II Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi naknadi troškove spora u iznosu od 2.500,00 kn.

III Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 2.500,00 kn.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženik je pod točkom 1. izreke poništio rješenje Hrvatske banke za obnovu i razvitak broj: 26/2019 od 15. studenog 2019. u dijelu u kojem je odbijen zahtjev H. Š. za pristup preslikama zapisnika sa sjednica Nadzornog odbora Hrvatske banke za obnovu i razvitak održanih od 1. srpnja do 30. rujna 2019., te je pod točkom 2. izreke H. Š. odobrio pravo na pristup preslikama zapisnika sa sjednica Nadzornog odbora Hrvatske banke za obnovu i razvitak održanih 23. srpnja 2019., 30. srpnja 2019., 2. rujna 2019., 17. rujna 2019. i 25. rujna 2019. Točkom 3. izreke naložio je tuženiku da postupi sukladno točki 2. izreke ovog rješenja u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti ovog rješenja.

Tužitelj u tužbi prigovara zakonitosti rješenja Povjerenika za informiranje, u odnosu na informacije o klijentima HBOR-a. Poziva se na Zakon o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak ("Narodne novine", 138/06. i 25/13. – dalje: Zakon o HBOR-u) koji u članku 23. stavak 1. izričito i jasno određuje da se, ako tim zakonom nije drugačije određeno na ustroj i poslovanje HBOR-a primjenjuju i odredbe Zakona o trgovačkim društvima koje se odnose na društvo s ograničenom odgovornošću, te odredbe Zakona o bankama, odnosno sada odredbe Zakona o kreditnim institucijama ("Narodne novine", 159/13., 19/15., 102/15., 15/18. – dalje:

ZOKI). Ne osporava da se na HBOR kao tijelo javne vlasti, a koji je i pravna osoba koju je osnovala Republika Hrvatska, primjenjuje i Zakon o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", 25/13. i 85/15. – dalje: ZPPI) ali na način koji nije u suprotnosti sa Zakonom o HBOR-u. Navodi da HBOR svoje djelatnosti provodi izravno i neizravno putem poslovnih banaka i drugih pravnih osoba te pri tome odobrava kredite, zaključuje ugovore o kreditu s poslovnim bankama u ulozi korisnika kredita, a za financiranje projekata krajnjim korisnicima kredita – koji su klijenti poslovnih banaka. U tom pravnom odnosu HBOR i banka zaključuju ugovor o kreditu, a jedan od bitnih elemenata tog kredita je što se predmetni kredit daje banci za određenog krajnjeg korisnika. Banka, kao vjerovnik, sklapa zaseban ugovor o kreditu s drugom ugovornom stranom koja je u prethodnom odnosu HBOR-a i poslovne banke nazvana krajnji korisnik kredita ali je po ugovoru o kreditu koji banka zaključuje s tom osobom ta osoba dužnik banci. Dakle, banka kao vjerovnik samostalno snosi rizik naplate tog kredita kojeg je odobrila i sklopila ugovor o kreditu sa svojim dužnikom te HBOR-ov dužnik iz ugovora o kreditu koji je HBOR zaključio s bankom je ta banka, a nikako ne krajnji korisnik kredita. Poveznica sa ova dva zasebna pravna odnosa (HBOR-banka i banka-njezin korisnik kredita) je to što je HBOR-u poznat krajnji korisnik kredita i ostali bitni elementi pravnog odnosa iz ugovora o kreditu banke s njenim korisnikom kredita. Predlaže sudu da ako je dvojbena odnos HBOR-banka i banka-krajnji korisnik zakaže glavnu raspravu. Glede tog odnosa dostavlja mišljenje profesora s Katedre za trgovačko pravo i pravo društava Pravnog fakulteta u Zagrebu, a kojim da se potvrđuje postojanje dva zasebna pravna odnosa (HBOR-banka u kojem je banka dužnik HBOR-u i odnos banka-klijent u kojem je klijent dužnik banke). Nadalje, se navodi da HBOR sukladno Zakonu o HBOR-u ima obvezu čuvati tražene informacije kao informacije koje predstavljaju bankovnu tajnu (članak 23. Zakona o HBOR-u u vezi članka 156. ZOKI riječ je o bankovnoj tajni iz odnosa sa subjektima koji nemaju položaj tijela javne vlasti iz članka 5. točke 2. ZPPI). Na predmetne kreditne institucije na koje se odnose tražene informacije, osnovane ZOKI-em, u prvom redu primjenjuju se odredbe ZOKI-a (članak 5. ZOKI-a). Sukladno tome mišljenju informacije o klijentima (krajnjim korisnicima kredita) poslovnih banaka (koje nisu tijela javne vlasti) nisu dostupne javnosti, a pogotovo nisu dostupne primjenom članka 16. stavka 3. ZPPI-a. Smatra da bi u konkretnom slučaju dostavljanjem traženih podataka dovelo do štetnih posljedica za HBOR-ove gospodarske interese, ali i gospodarske interese RH, te klijenata HBOR-a jer postoji realna mogućnost isticanja brojnih tužbi klijenata ali i drugih osoba radi povrede tajnosti podataka (bankovne tajne i/ili osobnih podataka) a s tim u vezi postoji i mogućnost podnošenja brojnih zahtjeva za naknadu štete. Pored materijalne štete smatra da dolazi do ugroze od nematerijalne štete u vidu gubljenja reputacije i ugleda u javnosti. Nadalje, otkrivanje podataka koji su bankovna tajna može imati izrazito negativan utjecaj i na aktivnosti koje HBOR provodi i to na daljnje kreditne aranžmane s vjerovnicima HBOR-a i na kreditne aranžmane s klijentima (dužnicima), što bi dovelo do slabije iskoristivosti sredstava. Drži da kao posljedica dostave podataka po članku 16. stavak 3. ZPPI-a postoji mogućnost neravnopravnog položaja hrvatskih poduzetnika u odnosu na poduzetnike iz EU država. Dostavlja i usporedni prikaz postupanja razvojnih banaka kroz institucije vezano uz pravo na pristup informacijama za 21 banku iz različitih država. Zaključno se napominje kako ni jedna banka/institucija ne objavljuje javno podatke o svojim klijentima. Osvrće se na pojam javnih sredstava i raspolaganja javnim sredstvima s čime u vezi smatra da treba ispravno tumačiti stajalište Vrhovnog suda izraženo u presudi broj: U-zpz-6/2016, koji navodi da javnost ima pravo dobiti samo informacije od općeg interesa, da pravo na pristup informacijama od općeg interesa ne jamči pravo pristupa svim službenim dokumentima, te da sredstva iz državnog proračuna spadaju u javna sredstva u odnosu na koje se primjenjuju

odredbe članka 16. stavka 3. ZPPI, što nije sporno. Iako je Vrhovni sud naveo da se slaže s pravnim shvaćanjem Visokog upravnog suda, treba uzeti u obzir da Vrhovni sud uopće nije utvrđivao činjenično stanje, nego je ocjenjivao zahtjev DORH-a isključivo u granicama tog zahtjeva. Tumači značenje izvršenja uplate sredstava iz državnog proračuna HBOR-u te smatra da raspolaže javnim sredstvima jedino kad obavlja mandatne poslove čiji su predmet doznačena namjenska sredstva Republike Hrvatske. Drži da bi daljnje tumačenje pojma raspolaganja javnim sredstvima na drugačiji način, odnosno na način da se isto dovodi u vezu s činjenicom vlasništva odnosno osnivanja tijela javne vlasti te odgovornost države za tijelo javne vlasti dovelo do stanja da svaka informacija tijela javne vlasti postaje predmetom članka 16. stavka 3. ZPPI-a. Poziva se na dvije presude Visokog upravnog suda poslovni broj: UsII-501/18-7 (H. p. b. d.d.) i UsII-499/18-5 (C. b. d.d.) u kojima je Sud potvrdio da utvrđivanje izvora sredstava nije odlučno pa čak i da nije odlučno postoji li odgovornost države za predmetne banke, već je dovoljno da postoji vlasnički odnos. Tražene informacije odnosile su se na odluku o odabiru gospodarskog subjekta (osnovu pravnog odnosa temeljem kojeg bi se vršile isplate iz sredstava banke) H. p. b. d.d. te isplate javnim bilježnicima i odujetnicima u slučaju C. b. d.d. Smatra da izražena stajališta ovog Suda ne daju osnovu za uvjerenje i sigurnost da sutra neće biti dopušten pristup informaciji o stanju računa bilo koje pravne ili fizičke osobe, danom kreditu ili sličnom poslu. Iznos na računu je tražbina korisnika računa, dok je efektivni novac imovina banke (a što po stajalištu Visokog upravnog suda znači javna sredstva države uslijed njezinog vlasničkog udjela u banci). Isto vrijedi i za kredit dan pravnoj ili fizičkoj osobi, u obliku tražbine prema toj osobi. Osim u tim posebnim slučajevima mandatnih ili povjerenih poslova i pod pretpostavkom da informacija kojoj se pristup traži potpada pod zaštićeni interes iz članka 15. ZPPI-a primjenjuje se test razmjernosti i javnog interesa. Test se ne primjenjuje u dijelu koji se odnosi na informaciju o raspolaganju javnim sredstvima, a ona je određena podatkom o iznosu javnih sredstava kojima je raspolagano, osobi u čiju je korist njima raspolagano, te namjeni za koju je sredstvima raspolagano. Predlaže Sudu da izmijeni sudsku praksu, te nevezano za ovaj konkretni predmet i promjenu prakse u odnosu na ostale informacije koje su bile dostupne javnosti, pogotovo dostavu materijala sa sjednica Nadzornog odbora, koji materijali sadrže niz podataka (primjerice o tržištu, konkurenciji, kupcu i dobavljačima s iznosima ukupnog prometa, imenima dobavljača s iznosom obveza, financijskom stanju i položaju, poslovnoj aktivnosti i profitabilnosti, likvidnosti i financijskoj stabilnosti te perspektivi privatnih poslovnih subjekata na tržištu, a koji materijali nisu i ne mogu biti javni podaci), prijedloge odluka i Zapisnike sa sjednica Nadzornih odbora, kao i podatke o krajnjim korisnicima kredita, sve navedeno, uz pravilno tumačenje relevantnih propisa te navedene presude Vrhovnog suda. Nadalje ističe da je Republika Hrvatska potpisnica ugovora o pristupanju Republike Hrvatske Europskoj uniji te osnivački ugovori u Republici Hrvatskoj imaju jednaku vrijednost kao i domaći zakoni i hrvatski sudovi su ih u obvezi primjenjivati. Prema osnivačkim ugovorima postoji pravo na zaštitu podataka za klijente EIB-a koji je istovremeno tijelo javne vlasti i financijska institucija (isto kao i HBOR) te koji, uz načelnu transparentnost podataka, istovremeno dosljedno provodi i zaštitu bankovne/profesionalne tajne (isto kao i HBOR). Poziva se na odredbe članka 15. stavka 1. i 3. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (dalje: UFEU) te statut EIB-a. Smatra da iz navedenih odredbi očito, bez obzira na uplatu javnih sredstava država članica u kapital EIB-a, od EIB-a ne mogu tražiti informacije koje podliježu ograničenjima o dostupnosti informacija. Stoga smatra da je očito da se bez obzira na uplatu javnih sredstava u kapital EIB-a (od čega je Republika Hrvatska iz državnog proračuna Republike Hrvatske u kapital EIB-a uplaćuje iznos od 854.400,00 EUR), od EIB-a ne mogu tražiti informacije koje podliježe ograničenjima o

dostupnosti informacija. Stoga drži da se niti od HBOR-a (kojemu Republika Hrvatska iz Državnog proračuna također vrši uplate u temeljni kapital), na isti način, a sukladno Zakonu o HBOR-u ne mogu dostaviti informacije zaštićene bankovnom tajnom. Zaključno navodi da iz svega iznijetog proizlazi da i zainteresirana osoba H. Š. zloupotrebljava pravo na pristup informacijama, a tuženik pogrešno smatra da se na HBOR u ovom konkretnom slučaju u pogledu pristupa informacijama ima primijeniti članak 16. stavak 3. ZPPI-a. Mišljenje tuženika je u suprotnosti s činjenicom postojanja ograničenja iz Zakona o HBOR-u, ZOKI-a, citiranih propisa EU, Pravilnika o zaštiti poslovne bankovne tajne u HBOR-u i drugih propisa kojima se u odnosu na HBOR sustavno regulira pristup informacijama, nema automatizma dostave istih te postoji obveza ograničenja pristupa traženim informacijama. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti rješenje Povjerenika, a samo podredno donošenje presude kojom se usvaja tužbeni zahtjev i poništava u cijelosti rješenje tuženika te se predmet vraća tuženiku na ponovno odlučivanje. Ujedno dostavlja i prijedlog za prekid postupka te navodi da iako je u predmetu C-90/18 – rješenje suda EU zahtjev za prethodnim pitanjem očito nedopušten da nacionalni sud može ponoviti isto pitanje te smatra da i dalje postoje svi razlozi zbog kojih je Visoki upravni sud Republike Hrvatske u predmetu UsII-286/17 i svim ostalim postupcima postavio navedeno pitanje da treba postupak ponovno pokrenuti te se obratiti sudu EU s prethodnim pitanjem.

Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje u cijelosti kod osporenog rješenja iz razloga datih u obrazloženju te se protivi razlozima navedenim u tužbi. U prvom redu smatra da Zakon o HBOR-u, a pogotovo Zakon o kreditnim institucijama ne može se u konkretnom slučaju uzimati kao *lex specialis*, s obzirom da bi se pravno načelo *lex specialis derogat legi generali* moglo primijeniti jedino kada u materijalno pravnim odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, ne bi postojalo izuzeće koje se odnosi na postojanje bankovne tajne. S obzirom na to izuzeće koje postoji u članku 15. stavku 2. točki 2. ZPPI razvidno je da ne postoji sukob između propisa niti sukob između pravnih načela jer ZPPI uvažava postojanje mogućnosti ograničenja od pristupa koje je razrađeno Zakonom o kreditnim institucijama uz obvezno provođenje testa razmjernosti i javnog interesa ako se ne radi o raspolaganju javnim sredstvima. Ukazuje na presudu Vrhovnog suda poslovni broj: U-Zpz-6/2016-7 od 17. listopada 2018. koji je jasno dao do znanja da se Zakon o HBOR, odnosno ZOKI ne može uzimati kao *lex specialis* u odnosu na ZPPI. Vezano uz navode tužitelja glede Opće uredbe o zaštiti podataka, ističe da se u ovom slučaju zakonitost obrade informacija izvodi iz odredbi ZPPI koji razrađuje odredbu članka 38. stavak 4. Ustava Republike Hrvatske kojim se jamči pravo na pristup informacijama u posjedu tijela javne vlasti uvažavajući preduvjet ispravne provedbe testa razmjernosti i javnog interesa u slučaju postojanja ograničenja od pristupa odnosno u određenim slučajevima primjenjujući odredbu članka 16. stavka 3. ZPPI – osiguravajući automatsku dostupnost zatražene informacije i bez provedbe navedenog testa kada se radi o raspolaganju javnim sredstvima. Smatra nepotrebnim navođenje propisa koji se odnose na Europsku investicijsku banku, Ugovora o Europskoj uniji i UFEU, budući da je ZPPI propis čije je donošenje u nadležnosti država članica te se njime razrađuje ustavno pravo građana. Smatra da Uredba broj: 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća ne predstavlja prethodno pitanje u ovom postupku u smislu članka 55. Zakona o općem upravnom postupku iz razloga što navedeni prijedlog niti ne može biti predmet prethodnog pitanja u skladu s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju EU i zato što prvostupanjsko tijelo ne predstavlja agenciju koju su osnovale institucije Europske unije. Ukazuje na rješenje suda EU u predmetu C-90/18 od 6. rujna 2018. koji je utvrdio očitu nedopuštenost zahtjeva za prethodnu odluku koji je na prijedlog tužitelja uputio Visoki upravni sud Republike Hrvatske. Predlaže Sudu da odbije tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu poziva se na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: U-Zpz-6/2016-7 od 17. listopada 2018. Poziva se i na presude ovoga Suda poslovni broj: UsII-460/18 od 30. siječnja 2019., UsII-1/19 od 10. travnja 2019. i UsII-169/18 od 11. srpnja 2019. te smatra da se njegov zahtjev ne odnosi na dostavu već traženih i dobivenih informacija već se zahtjev odnosi na pristup podacima o raspolaganju javnim sredstvima pa ne postoji mogućnost zlouporabe na pristup informacijama prema ZPPI. Smatra da je HBOR obzirom na način financiranja iz Državnog proračuna pravna osoba u 100% vlasništvu Republike Hrvatske radi čega je tijelo javne vlasti, a nije kreditna institucija kako to pogrešno navodi tužitelj to tim više jer ne tvrdi niti iznosi dokaze bilo djelatnosti bilo primanje depozita ili ostalih povratnih sredstava od javnosti te odobravanje kredita za vlastiti račun i tako primljenih sredstava. Navodi da u tužbi tužitelj nije predložio izvođenje dokaza kojima potkrijepljuje nastanak potencijalne štete i navodnog gubljenja reputacije i ugleda u javnosti. Smatra da je paušalno i nerazumljivo pozivanje na Uredbu (EU) broj: 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća jer ih ne dovodi u vezu sa činjeničnim stanjem odlučnim za ovaj upravni spor. Jednako tako smatra da je neosnovan prijedlog za prekid postupka. Potražuje trošak sastava očitovanja na tužbu i prijedloga za prekidom postupka. Predlaže Sudu da tužbeni zahtjev kao neosnovan odbije.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Sud je spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., - dalje: ZUS), jer je sporna pravna kvalifikacija utvrđenih činjenica pa nije potrebno daljnje utvrđivanje činjeničnog stanja.

Sud ne nalazi osnovanim zahtjev za prekidom predmetnog upravnog spora iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer se u ovom predmetu ne radi o bitno drukčijim činjeničnim odnosno pravnim okolnostima u odnosu na predmet u kojem je sudu EU podnesen zahtjev za prethodnu odluku niti su s tim u vezi nastupile neke nove okolnosti te je za istaknuti presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: U-Zpz-6/2016-7 od 17. listopada 2018. kojom je sud odbio zahtjev Državnog odvjetništva Republike Hrvatske za izvanredno preispitivanje zakonitosti ovosudne presude poslovni broj: UsII-101/15-5 od 2. rujna 2015. čime je potvrdio osnovanost stajališta ovoga Suda izraženih u pogledu primjene članka 16. stavka 3. ZPPI-a.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu nije vezan razlozima tužbe, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon time što je poništio rješenje tužitelja i odobrio zainteresiranoj osobi pravo na pristup zatraženim informacijama, jer je za svoju odluku dao valjane, iscrpno i argumentirano obrazložene razloge utemeljene na podacima spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Sud ocjenjuje pravilnim utvrđenje tuženika da tužitelj raspolaže javnim sredstvima, jer to proizlazi iz odredbe članka 5. stavka 2. Zakona o HBOR-u, kojom je propisano da temeljni kapital HBOR-a uplaćuje Republika Hrvatska iz Državnog proračuna, s tim da, sukladno odredbi članka 8. stavka 2. toga Zakona, Republika Hrvatska jamči za obveze HBOR-a bezuvjetno, neopozivo na prvi poziv te bez izdavanja posebne jamstvene isprave. S obzirom na navedeno u konkretnom slučaju dolazi do primjene odredaba članka 16. stavka 3. ZPPI-a pod koju odredbu se mogu podvesti i zatraženi zapisnici a kojim je regulirana dostupnost informacija koje se odnose na raspolaganje javnim sredstvima, osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak, o čemu se u konkretnom slučaju ne radi.

Razmatrajući sadržaj zahtjeva zainteresirane osobe za pristup informacijama kao i podatke spisa pribavljene u postupku povodom tog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer je

tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnom primjenom odredbe članka 16. stavka 3. ZPPI-a osnovano zaključio da tražena informacija predstavlja informaciju o raspolaganju javnim sredstvima, koja mora biti dostupna javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. Ovo uz obrazloženje kako se ne nalazi postojanje razloga za ograničenje pristupa informaciji iz članka 15. stavka 2. točke 2. i članka 15. stavka 2. točke 4. ZPPI budući da se u istima navode imena nazočnih osoba, dnevni red sjednice, kratko izlaganje po pojedinim točkama dnevnog reda te donesene odluke po točkama dnevnog reda. Pri tome je tuženik, dao detaljno i jasno analizu razloga kojim se rukovodio zaključujući da u konkretnom slučaju ne postoji mogućnost uskrate pristupa informaciji zbog postojanja bankovne tajne, odnosno poslovne tajne kao niti ograničenje zbog zaštite osobnih podataka iz članka 15. stavka 2. točke 2. i točke 4. ZPPI a koje razloge prihvaća i ovaj Sud.

O mogućoj izmjeni prakse suda u odnosu na informaciju o krajnjim korisnicima kredita, sud je raspravljao na sjednici sudaca 9. rujna 2019., ali nije našao razloge za izmjenju postojeće prakse.

Kako je, dakle, osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", 47/09.), to ovaj Sud nije našao osnove osporeno rješenje ocijeniti nezakonitim. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

Zainteresiranoj osobi je priznat zahtjev za naknadu troška odgovora na tužbu dok se očitovanje na prijedlog za prekid postupka ocjenjuje neopravdanim, te je o troškovima upravnog spora odlučeno kao u točki II i točki III izreke presude, na temelju odredbe članka 79. stavka 1. i stavka 4. ZUS-a.

Slijedom izloženog na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a valjalo je odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 11. ožujka 2020.

Predsjednica vijeća
Biserka Kalauz, v.r.